

Născută în București, absolventă a Facultății de Medicină, membră a Uniunii Scriitorilor din România și a Societății Medicilor Scriitori și Publiciști din România. Debut editorial în 1992 cu romanul *Și totuși... happy-end*.

Volume publicate (selectiv): *Tu nu știi cum plâng fluturii*, poezie, 2012; *Ape spre nimic*, roman, 2019; *Viață, atât*, proză, 2019; *Păsări și umbre*, roman, 2019; *Extrasenzorial*, poezie, 2019; *Ziua care-ți trece prin minte*, poezie, 2019; *Anamnesis*, poezie, 2020; *Stre-suri*, poezie, 2020; *Niște vremuri*, vol I, proză, 2020; *Kanaka*, roman, 2020. Poezii și eseuri publicate în peste 20 de antologii, în diferite reviste sau suplimente literare (*Luceafărul*, *SLAST*, *Literatura de azi*, *Poezia - revistă de cultură poetică*, *Caietele "Columna"*, *Arena literară*, *Viața medicală*) și pe câteva site-uri literare. Din 2014, este administrator al site-ului *Dialoguri culturale - revistă de artă și cultură*.

KANAKA - fragment de roman...

S-a ridicat de pe scaun și s-a dus lângă foc. Purta o fustă largă și o bluziță strâmtă. Părul era despletit. Dansa cu ochii închiși. După câteva clipe în care am dansat și eu, m-am oprit. O priveam ca pe o minune. Parcă nu atingea pământul. Mișcările toate le făcea pe vârfuri. Plutea și nu înțelegeai dacă este mai bine să intri în jocul ei sau doar să o admiri. Nu realizam cum vedea să se învârtască în jurul focului? L-a înconjurat de câteva ori apoi și-a pus șalul, nu pentru că era frig, ci pentru efectul care a fost cel scontat. M-am apropiat și i-am prins o mână. Repede, am intrat în ritmul ei. Nu știu cât timp am dansat, îmi amintesc clar, însă, cum o fracțiune de secundă i-am atins fruntea cu buzele, apoi m-am îndepărtat și am stropit focul care se înălțase prea mult. Ira dansa în continuare, ca și cum nu avea masă, dezlănțuită și contopită cu muzica, cerul înalt, luna mare și portocalie, stelele coborâte și îngrozitor de verzi. M-am așezat în genunchi, aproape de foc, întrebându-mă din ce este compusă ființa aceasta atât de diafană, reală, copilăroasă, matură, tristă și fericită în felul acela cum doar ea îl știa? - A fost divin! a zis, oprindu-se. Vezi, Ioan? Asta înseamnă să fii fericit. Nu ai nevoie decât de tine, Ileana Popescu Bâldeade adâncul tău, de muzică și adevărul pur din jur. În afara lui suntem cei mai nefericiți oameni! S-a apropiat de mine, și-a lăsat capul pe umărul stâng apoi a înălțat fața spre mine, zâmbind cald, sincer, amețitor. I-am mângâiat părul, fruntea, obrazul drept și am strâns-o spre mine. Mirosea a flori de câmp, era puțin transpirată și fremăta de fericire. I-am sărutat părul, apoi buzele moi și catifelate (puțin, atât cât să poată respira), pleoapele închise, fruntea, nasul și din nou buzele fierbinți ca aerul din jurul focului. Ea mi-a prins fața între degetele lungi și mi-a atins fruntea, apoi s-a cuibărit între brațele mele care o strângeau cu putere. Am stat

așa multă vreme, rotindu-ne îmbrățișați în jurul focului, dansând din nou, încet, egal, pe o muzică înnebunitoare și sărutându-ne din când în când. Luna dispăruse, întunericul cobora spre noi, se amesteca cu focul ale cărui limbi se înălțau din nou. A vrut să se îndepărteze, am tras-o din nou lângă mine, mi-am acoperit fața cu părul ei, am luat-o în brațe și am așezat-o pe șalul ei întins pe iarba parcă roșie. I-am prins fața între palme și mi-am apropiat buzele de frunte apoi de buzele ei, iarăși și iarăși. Și-a înlănțuit brațele în jurul gâtului meu. Îi simțeam respirația caldă cu miros de primăvară. - Sunt îndrăgostit de tine, Ira! am șoptit fără să știu ce zic, cu adevărat. Mă privea uimită. Focul îi desena mirarea pe fața frumoasă și delicată. Am spus-o de câteva ori, ca și cum voiam să mă asigur că sunt vorbele mele. - Eu, Ioan! Eu sunt, nu tu! Și în timp ce spunea asta, cu fața spre cer, ca o rugăciune, am auzit telefonul sunând. - Nu răspunde, te rog! a insistat. - Nu pot! Trebuie! Dacă s-a întâmplat ceva cu Andrei? am explicat, uitându-mă să văd cine mă apela. Era Davia. Mi-am dat seama într-o secundă că nu am mai vorbit cu ea de multă vreme și, fără să înțeleg de ce o fac tocmai într-un astfel de moment, așa, într-o parte cum eram, am răspuns. Ira a rămas lângă mine, cu fața spre cer, inertă.....Cât de ciudat este sentimentul acesta pentru unii părinți! Toată viața trăiesc pentru copiii lor. Fac tot ceea ce pot pentru ca lor să le fie bine. Nu se gândesc pe secundă la ei. Își propun un sacrificiu de care nu sunt conștienți decât aproximativ. Uneori realizează, iar frustrările acumulate, pentru că au și din acestea, îi rățăcesc și mai mult. Se tratează de depresie, se mint că sunt bine - gândindu-se tot la ei, la acele ființe pentru care părinții nu înseamnă prea mult. Puțini sunt copiii care își țin familia aproape, indiferent unde ar pleca. De regulă, se întâmplă asta în familiile cu un venit mic, decente ca pretenții. Probabil, acolo legătura de sânge este mai puternică, sentimental de apartenență la un ceva spiritual este deasupra oricăror calcule. Acei copii, acele ființe cred că sunt superioare, iar părinții lor cred că sunt fericiți. Dar, cum aș putea să fiu sigur de acest raționament? Părinții sunt subiectivi, în general. Supralicitează calitățile copiilor. Își induc lor, induc și copiilor sentimentul că sunt deasupra tuturor, ca valoare. Și, dacă le dai bani mai mult decât trebuie, crești alături de tine mici monștri. Dar, cât este necesar să oferi unui copil? Câți bani, câtă afecțiune, câtă libertate? Libertatea și banii merg mână în mână. Unde trebuie să te oprești? Cine îți poate spune că ai depășit limita? Teoretic, tot dragostea de părinte. Doar că dragostea se suprapune de cele mai multe ori pe convingerea că unui copil trebuie să-i oferi totul. Total fictiv! De aici pornesc toate necazurile. Lângă blocul nostru, într-o vilă frumoasă, locuia o familie. Nu erau români. Amândoi studiaseră medicina, în România, și rămăseseră aici. Își creșteau cu înțelepciune cei patru copii. Le împărțeau atribuțiile, banii. Îi trimiteau singuri la magazinul din colțul străzii; mergeau pe rând. În curte făceau ce doreau, dar în liniște să nu deranjeze. I-am admirat întotdeauna. Era o familie frumoasă. După ce a plecat Andrei, mă uitam adesea pe fereastră și îi urmăream cu nostalgie. Uneori mă întrebam de ce nu insist ca Andrei să se întoarcă și să-și continue studiile aici, în situația în care Davia nu mai putea să-i achite taxele? Dar îmi replicam că nu este corect. El avea idiosincrazie la România, iar eu promisesem să-l ajut. Dar, dacă nu aș fi putut, ce s-ar fi întâmplat? Cine i-ar fi achitat taxele? Ar fi trebuit să renunțe la școală, să rămână acolo, în continuare sau ar trebui să se întoarcă? Gândeam și gândul meu se întorcea mereu fără răspuns....A urmat o lună liniștită. Mă vedeam cu Andrei la 2-3 zile. El vorbea cu Davia zilnic și asta o ajuta mult. La sfârșitul lunii, divorțul Mihaelei s-a terminat. Casa, cumpărată din banii părinților, a fost vândută la un preț mic. Din partea cuvenită, Mihaela și-a cumpărat un autoturism și s-a mutat în casa mamei sale. Se vedea cu Andrei zilnic iar relația lor mergea pe un drum frumos. Într-o seară m-au sunat să mă invite la cină, în oraș. I-am rugat să amânăm o zi, întrucât îi promisesem Marei că voi ieși cu ea la o cafea, Matei fiind plecat la un congres în Germania.- Mara are o problemă, dorește să vorbim! M-am scuzat. A avut o reacție paradoxală:- Mara este mai importantă decât mine?- Evident că nu, dar este prietena mea bună, după cum știi, și are nevoie de un sfat, probabil. I-am promis de două zile că ne vom vedea. Nu fi rău! Mâine vom merge unde doriți voi. Te rog, nu exagera!- Bine! Rămâne atunci pentru mâine, la ora 18. Îți vom comunica locația.

Despre... KANAKA

Cum să vorbesc despre o carte fără să scriu alta? Cum pot să rezum în câteva vorbe viața dintre coperte? Este ca și cum aș spune că omul pare alcătuit din cap, trunchi și membre când, de fapt, eu știu că nu mi-ar ajunge un secol să descriu ceea ce se află dincolo de ceea ce se vede. Să vă povestesc despre Ioan pe care nici eu nu îl cunosc bine? Despre Ira sau toți ceilalți care nu mi-au dat pace timp de două săptămâni? Ei au rămas acolo. Mi-au lăsat doar câte un deget și-un strop din abur, să am senzația că încă îi pot trece strada. Și așa, cu aburul lor de mână, să pot merge mai departe. Nu știu unde, când și nici pentru câtă vreme? Știu doar că va veni o clipă în care îi voi aduce în punctul din care am plecat împreună. Vor ridica din umeri, mă vor întreba pentru ce o fac, iar eu le voi spune că trebuie să accepte că sunt formați din puncte pe care fiecare cititor le va percepe în funcție de romanul vieții fiecăruia dintre ei. Pentru că Ioan și Ira nu ar exista - dacă nu ar avea cine să întoarcă filele, de fiecare dată, în alt fel... (autorul)

INDEPENDENȚA ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*